

Λαϊκή Φωνή

ΦΘΙΩΤΙΔΟΦΩΚΙΔΟΣ

ΛΑΜΙΑ - ΕΤΟΣ ΕΝΑΤΟΝ - ΑΡΙΘ. 784

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΑ 23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1939

Η 4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙ Η ΝΕΟΛΑΙΑ

“ΕΧΟΜΕΝ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΙΝ ΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΩΜΕΝ ΤΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΝ,,

“ΚΑΜΜΙΑ ΔΥΝΑΜΙΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΜΑΤΑΙΩΣΗ,,

ΒΑΡΥΣΗΜΑΝΤΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ κ. ΜΑΝΙΑΔΑΚΗ

Κατὰ τὸ παρατεθὲν γεῦμα πρὸς τιμὴν τῶν περιφερειακῶν Διοικητῶν τῆς Ε. Ο. Ν. ὁ Ὑφυπουργὸς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας κ. Κ. Μανιάδακης ἐξεφώνησε τὸν κάτωθι ἀποκαλυπτικώτατον πρᾶγματι διὰ τὸν δηλητηριασμὸν τῆς Νεολαίας κατὰ τὸ παρελθὸν λόγον:

Φαλαγγίτες καὶ φαλαγγίτισσες.

Εἶμαι ἐξαιρετικὰ εὐτυχῆς διότι ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς λήξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ Α' Συνεδρίου τῶν ἀνατάτων, βαθμύχων τῆς Ἐθνικῆς Ὄργανώσεως τῆς Νεολαίας, μοῦ δίδεται ἡ ἀφορμὴ νὰ διαπιστώσω ὅτι οἱ πρὸ πολλῶν ἐτῶν δραματισμοὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ μου διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς νέας ἑλληνικῆς γεννεᾶς ἤρχισαν νὰ λαμβάνουν σάρκα καὶ ὄστα καὶ νὰ εἰσέρχονται εἰς τὴν ὁδὸν τῆς πλήρους πραγματικοποιήσεως.

Τὸ 1931 ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς βλέπων τὸν ἐκπεσμὸν τοῦ τόπου καὶ τὰ ἠθικὰ συντρίμματα, εἶχεν ἀναγγεῖλει «ὅτι ἐκεῖ πού ε-φθασεν ὁ τόπος τότε μόνον θὰ σωθῆ, ὅταν ἡ ἑλληνικὴ νεότης ἀρπάξῃ στὰ χεῖρα τῆς τῆς ἔθνικῶν ιδεῶδες καὶ μετὰ αὐτὸ ὡς σημαίαν καὶ κίνητρον, μετὰ πίστιν καὶ αἰσιοδοσίαν ἀνευ δισταγμοῦ ἀναστηλώσῃ τὴν ἔθνικὴν τοῦ τόπου ἀξίαν πού εἶχαν ὑποστῆ πλήρη ἐκπεσμὸν καὶ διασπασμὸν».

Καὶ εἰς τὸν ἐναρκτήριον τοῦ Συνεδρίου αὐτῶν λόγων, ὁ Κυβερνήτης αὐτῶν καθώρισεν ὅτι αἱ ἔθνικα ἀξία εἶνε ὁ Βασιλεὺς, ἡ Πατρίς, ἡ Φροσκάει, ἡ Οἰκογένεια καὶ ὅτι ἡ 4η Αὐγούστου καὶ ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία εἶνε οἱ θεματοφύλακες τῶν ἔθνικῶν τούτων ἀξιών.

Φαλαγγίτες καὶ φαλαγγίτισσες.

Πρέπει νὰ εἰδῆτε ὑπερήφανοι, διότι σὲ αὐτὴν ἔλαχεν ἡ τιμὴ νὰ πυκνώσετε καὶ νὰ ὀδηγήσετε τὴν πρῶτην φαλαγγεὶ τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας.

Τὸ ἔργον αὐτῶν εἶνε μεγάλο εἶνε τεράστιον, εἶνε ἱστορικόν.

Τὰ καθήκοντα πού ἔχω ἐπισημασθῆ μετὰ ἔφεραν κατ' ἀνάγκην εἰς ἐπαφὴν μετὰ μίαν πραγματικότητά, ἡ γνωριμία τῆς ὁποίας μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐκτιμῶ ὅσον ὀλίγοι τὴν σημασίαν πού ἔχει γιὰ τὸν τόπον ἡ Ἐθνικὴ Ὄργανώσις τῆς Νεολαίας καὶ ὁ μέγας ρόλος, τὸν ὁποῖον ἔχει

νὰ παίξῃ διὰ τὴν δημιουργίαν πράγματι τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Γιὰ νὰ κατανοήσετε αὐτὸ πού αὐτῶν λέω καὶ νὰ εὐχαριστηθῆτε ἀκόμη πῶς πολὺ διὰ τὸν ὠραῖο αὐτῶν ρόλον, αὐτῶν παρκαλλῶ νὰ με συνοδεύσητε, νὰ κερθῆτε μαζί μου, δὲν θὰ αὐτῶν ὀδηγήσω σὲ μακρυνούς καὶ ἀγνώστους τόπους, θὰ πάμε μαζί νὰ συναντήσωμεν τὴν Νεολαίαν, τὴν Νεολαίαν τῆς χθὲς στὸ σπίτι, στὸ σχολεῖο, στὸ Πανεπιστήμιον, στὸ ἐργαστήριον, στὸ ἀθλητικὸ γήπεδον γιὰ νὰ δοῦμε πῶς ἐσκέπτετο πῶς εἰργάζετο, ποῖες ἦσαν οἱ ἐπιθυμίες τῆς, ποῖα τὰ ὄνειρά τῆς, τί ἐπὶ τέλος ἐπίστευεν ἡ Νεολαία αὐτῆ εἰς τὴν ὁποίαν θὰ παρεδίδοτο ἡ συνέχεια καὶ ἡ τύχη τοῦ ἔθνους.

Τὴν βρίσκουμε τελείως ἐγκαταλειμμένην, ἐστερημένην ἰδανικῶν, παραπαίουσαν, μὴ γνωρίζουσαν πού νὰ στραφῆ, τί νὰ πιστεύσῃ.

Ἄλλοι νέοι αἰχμαλωτίζονται ἀπὸ τὰ δελεαστικὰ συνθήματα τοῦ Μαρξισμοῦ καὶ τρέπονται πρὸ τὸν ἀριστερισμὸν, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνῃ τῆς μόδας καὶ εἰς τὸ σκῆλον τοῦ ἀριστοκράτου καὶ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἐργάτου.

Ἄλλοι γίνονται διεθνισταί, ἄλλοι κοσμοπολίται, ἄλλοι ἀνθρωπισταί, ἄλλοι φιλειρηνισταί καὶ περιορίζουν τὰ ἰδανικὰ τῶν εἰς τὴν θεραπείαν τῶν προσωρινῶν τῶν ἀναγκῶν.

Πλήρης σύγχυσις καὶ πλήρης ἀνταξία εἰς τὰς τάξεις τῆς νεότητος.

Καμμία ἐνότις, καμμία πίστις, κανένα ἰδανικόν.

Οἱ μαθηταὶ ἀπεργουῶσαν καὶ τὰ νηπια λιθοβολοῦσαν τὰ σχολεῖα. Ἄλλοι μόνον στὸ δάσκαλον πού ἦταν ποτισμένος ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν παράδοσιν. Αὐτὸς ἦταν ἀντιδραστικὸς, γιατί μόνον οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Γληνοῦ, οἱ ὁποῖοι ἀνήκον εἰς τὴν Διεθνῆ ἐργατῶν Παιδείαν ἦσαν ἀξιοὶ τιμῶν καὶ ἀξιομάτων.

Ἐπιτροπὴς μαθητῶν καὶ φοιτητῶν ὑπέβαλαν αἰτήματα πού δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο παρά συνθήματα γιὰ ἀνταρσίαις καὶ δὲν εἶχαν ἄλλο σκοπὸν παρά πῶς νὰ περνοῦσαν τὴν ἐξέτασιν τῶν χωρῶν νὰ διαβάξουν. Καὶ ἔτσι ὀργαζοῦντο οἱ μαθητικὲς καὶ φοιτητικὲς διαδηλώσεις, οἱ ἀπεργίαι καὶ οἱ συγκρούσεις μετὰ τὴν ἀστυνομίαν.

Ἴδού τι γράφει εἰς τὴν δὴλω

σιν μετανοίας τοῦ ὁ νεαρὸς κομμουνιστὴς Γεώργιος Τσαγγάρης, (ὁ ὁποῖος εἶνε σήμερον φαλαγγίτης): «Ἀπὸ τὸν κομμουνισμὸν προσεβλήθην εἰς ἡλικίαν 16 ἐτῶν ὡς μαθητῆς τῆς Ε' τάξεως τοῦ Γυμνασίου Πατρῶν. Ἐγὼν καθοδηγητῆς τῶν σπουδασμῶν ἐν Πατρῶσι καὶ ὅταν μετὰ ἀπέβαλον πῆγα εἰς τὴν Ἀμαλιάδα. Ἐκεῖ κατέβασα τοὺς μαθητὰς σὲ ἀπεργίαν καὶ λιθοβολήσαμε τὴν ἀστυνομίαν καὶ τὸ σχολεῖον. Μετὰ τὴν ἐξοδὸν μου ἀπὸ τῆς φυλακῆς Ἀβέρωφ συνέχισα τὴν δράσιν μου παράνομα μετὰ τῶν ἀγροτῶν τοῦ Νομοῦ Ἠλείας, γιατί ἐκεῖ μετὰ ἔστειλε τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα. Ὅταν ἦλθα εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν νὰ συνεχίσω τὰς σπουδὰς μου συνεδέθην μετὰ τὴν κομμουνιστικὴν Νεολαίαν Ἀθηνῶν καὶ ἐπέληξα ἐντολὴν νὰ δράσω μέσα στοὺς σπουδαστὰς ὡς μέλος τῆς φοιτητικῆς Ἀχτίδος Ὄδηγησα τοὺς μαθητὰς σὲ πολλὰς ἀντιπροσωπικὰς ἐκδηλώσεις, εἰς δὲ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Γάλλου ὑπουργοῦ Ζᾶν-Ζακ διένειμα κομμουνιστικὰ, ἀντιφασιστικὰ καὶ ἀντιδικτατορικὰ ἔντυπα μετὰ συνεργεία ἀπὸ μαθητῶν. Τὸ σπίτι μου τῆς ὁδοῦ Δερβενίων ἦτο ἀνεξάντλητος παρκαταθήκη κομμουνιστικῶν ὑλικῶν. Εἰς τὸν Ἅγιον Εὐστράτιον ὅπου ἐξετοπίσθην συνήλθα γιατί ἡ ἐπαφὴ μου μετὰ τοὺς πράκτορας τῆς Γ' Διεθνέως μοῦ ἀπεκάλυψε ὅλες τὴς βρωμίας καὶ ὅλες τὴς ἀτιμίας τῶν ὀπαδῶν τοῦ Δημητρώφ.

Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τοὺς ἀποκηρύσσω μετὰ τὴν ψυχὴν μου καὶ γίνομαι φαλαγγίτης εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου».

Νέος παιδιὰ ἦσαν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐλιθοβολοῦσαν τὴν Εἰσαγγελίαν τοῦ «Πειραιῶς ἀγίατι εἰ νέοι πρέπει νὰ μπαίνουν πρῶτοι σὲ κάθε συμπλοκὴ μετὰ τὴν ἀστυνομίαν, νὰ ἀποχτοῦν θάρρος καὶ μαχητικὴν πείρα, νὰ γίνονται δύματα καὶ νὰ φανατίζονται». Ἔτσι εἶνε τὸ κομμουνιστικὸν σύνθημα.

Νέος 16 μέλις ἐτῶν ἦταν ἐκεῖνος πού ἐσκότωσε τὸν ἀστυνομικὸν σὲ τὴν Κοκκινιά.

Ἦμουν στὴν συμπλοκὴν, μετὰ δὲν εἶμαι ἐγὼ πού σκότωσα τὸν ἀστυνομικόν. Μοῦ εἶπε τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα, μετὰ τὸ φένο πῶς πρέπει νὰ ἀναλάβω ἐγὼ τὴν εὐθύνην καὶ ὅτι θὰ μετὰ φυλακισθῶ στὴν Ρωσσίαν.

Τὴν ἀνέλαβα καὶ κατεδικά-

σθην ἐν τῇ ἐννέα ἐτῶν φυλάκισιν. Μὰ ἤρθεν ἡ ὥρα νὰ μιλήσω καὶ νὰ ξεσπάσω ὅλη τὴν βρωμίαν καὶ τὴν ἀνηθικότητα. Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ δολοφόνος, ἀλλ' ὁ Μπεζαντάκος, μᾶς γράφει ἀπὸ τῆς φυλακῆς τῆς Αἰγίνης χθὲς ἀκόμη τὸ ἀμούστακο παιδί τῶν 17 ἐτῶν, ὁ Καλογερίδης, πού ζητεῖ τὴν χάριν τοῦ Βασιλέως.

Ἐγὼ ὄρισα, κίθριοι, νέον πού ἀρνήθηκε τὴς τελευταίας περιποιήσεως, στὴν ἐτοιμοθάνατη μητέρα του, γιατί ἐπρόκειτο νὰ παρευρεθῆ σὲ μίαν συνεδρίασιν κομμουνιστικῆς ἀχτίδος πού εἶχε ὀρισθῆ νὰ μιλήσῃ στοὺς συντρόφους του γιὰ τὸ ζήτημα τῶν καταπιεζομένων τῆς Κίνας. Εἶναι ὁ τύπος τοῦ ἀνθρωπιστοῦ, πού ἐνῶ δὲν τὸν συνεχίνει ἡ ἐπερχομένη συμφορὰ στὸ σπίτι του, ὅμως τὸν συνεχίνει βαθύτατα ὁ καταπιεζόμενος κίτρινος τῆς Κίνας, πού δὲν τὸν εἶχε δὴ ποτὲ οὔτε στὸν ὕπνον του.

Ἐπρότιμῃσε ἀπὸ τὴν εὐχὴ τῆς ἐτοιμοθάνατου μητέρας του, τὰ χειροκροτήματα τοῦ κενολόγου οἴκου πού θὰ εἰσέπραττε στὴν συνεδρίασιν ἐκεῖνη τῶν συντρόφων.

Ὅποια εἰρωνεία! Ὁ ἀπᾶνθρωπος αὐτὸς νεανίας νὰ νομίζῃ ὅτι εἶνε ἀνθρωπιστὴς καὶ ἐνῶ δὲν μετὰ ὄρεσε νὰ συγκινήσῃ ἢ καὶ νὰ ἀγασθῆ τὴν μάνα του καὶ τὴν παιδίαν του, ἐκαυχᾶτο ὅτι ἀγαποῦσε ὅλες τὴς πατρίδας καὶ ὅλα τὰ διασεκατομύρια ὄχι μόνον τῶν λευκῶν φιλῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐσθροδέρμων. Αὐτοὶ εἶνε οἱ Διεθνισταί, αὐτοὶ οἱ ἀνθρωπισταί.

Δὲν θὰ αὐτῶν πῶ τὸ ὄνομα του, γιατί ὑπάρχει στὴν αἰθούσα αὐτῆ ὁ πρῶτος τῶν ἐξιδέλφους, ὁ ὁποῖος θὰ ἐνθρημῆται ἴσως τὴν μικρὴν αὐτῆν, ἀλλὰ τραγικὴ ἱστοροῦσα.

Δὲν εἶνε ἐργοστάσιον, δὲν εἶνε μὴν παιδικὸν κέντρον δὲν εἶνε ἀθλητικὸν σωματεῖον, δὲν εἶνε ὁμιλῶν ἐκδοσιακὸν ποδοσφαιρικὸν μορφικὸν καὶ καλλιποιατικὸν ἀκομα πού νὰ μὴν ἀπαύσῃ τὰ δίκαια τῆς ἡ ἀμειψιότητος τῶν κομμουνιστικῶν Νεολαίων Ἑλλάδος.

(Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)